

TAKÁCS IMRE

Fölszedett sátorfámmal

*A nevetésben is szomorúság,
a nevetésemben is a keserű...!
Mint leendő gyümölcséhez a lila virág,
mint feltört réten a száraz keserűfű.*

*

*Ismeretlen ellenfél közeledik
arcomhoz erejével, illatával.
Én valósult magamba rejtőzöm el —
fúvatlan hang a néma harsonában.*

*

*Eljön a hercegfiú, a párducos
szépségű, fekete hajjal, alabástrom
fehérségű testén fekete szórkereszttel,
és erővel zúdítja szerelem zivatarát
fölszedett sátram ölébe, kuckójába...*

*de minden zivatar elszáll a könnyűség,
a megkönnyebbülés ezüst fátylaival,
a gyümölcsfák vízcseppes ágaival,
s majd zománcos kékségbe hátrál ismét az ég.*

*

*Megismerhettél volna, ha lennél én,
ha szeretsz értelmes büntetéssel,
amilyen értelmetlenül ölöm én magamat...
Még mindig moco-roghatnánk egy test gyanánt
az öröm fénygömbje körül, fénygömbjében,
de mélyről gazosodik föl a harag.*

*Fölszedett sátorfámmal az útra nem lépek föl,
döglött hal lett az arcom — hozzád, neked.*

*Elsodor új csillagképek alá az idő áramlása,
halványul rétegeződött múltam gyásza;
az ének a gondolatokba gyűrődik,
mint kérges bőrtarisznyába fátjolvirág.*

A vásárban látott lovakra

*Mondtam a példát egyszer — hány éve már! —
a vásárban látott lovakra nem licitál
kifordult zsebbel az ember, de hazatér —
és várja a ládafiában száraz kenyér.*

FODOR ANDRÁS

Beszélgetés

— In Memoriam Colin Mason —

*Eljött a meghittség órája,
leül elénk
a vastag szőnyegekre.*

*A tenger-éjszakába most
sima tenyérként fölnyílik
a félsziget kőszikla-ökle.
Nem törődik a bárszékek körül
hangoskodó rosszarcú ír fiúkkal.*

*Kettőnknek adja mind e palotát,
mert mi vagyunk a választottak.
Mert nincsen itt sehol,
ki egymást nálunk jobban értené.*

*Mi is történt azóta?
Távol a Duna mellett,
hogyan van a folyton bővülő család?
Külön-külön a régiek, újak?*

*S hogy van a családfő, kire
minden útközben lelt örökség:
a bronztű és torony,
az ősi föld minden tudása rávall, —*